

НАДА

У доба промена, свет остаје на онима што стално уче, док научени увиђају да су сјајно опремљени за живот у свету који више не постоји.

ВЕРУЈЕМ. Шта то значи? Шта значи веровати?

Објашњење идеја

1. Вера значи пристанак. Вера је веровање да су одређене ствари истините. 'Верујем у Бога' значи отприлике 'Верујем да постоји Бог' или 'Мишљења сам да Бог постоји.' Вера пристаје на постојање Бога. Она потврђује веровање у постојање Бога.

Ово је кључни почетак. На крају крајева, пре него што било шта почнемо говорити о Богу, шта Бог јесте, какав је Бог, морамо претпоставити да постоји Бог. Многи ван хришћанске вере, претпостављају да бити хришћанин значи само пристати на постојање Бога. За такве особе изјава 'Верујем у Бога' има исто значење и као 'Верујем у бајке'. За њих, вера је само пристанак на листу предлога. Добијеш листу предлога хришћанског веровања коју треба да означеш изјавом 'верујем у ово'.

Много прецизнији превод кредо од 'Верујем у Бога' гласио би 'Своје поверење ослањам на Бог'. Сигуран сам да Бог постоји, али се ту не заустављам. Постоји далеко више од тога.

2. Вера значи поверење. Када изјавим 'Верујем у Исуса Христа', не говорим да је некада давно постојао човек који се звао Исус. Ја потврђујем моје поверење у њега. Вера се не може поистоветити са знањем. Вера није хладна идеја, вера није мождана идеја која просветљава ум а не додирује срце. Вера је одговор наше целокупне

личности на Божју личност. То је наша радосна реакција на превелику божанску љубав коју видимо откривену у Исусу Христу. То је једноставан одговора остављања света и слеђења Исуса. Вера је наше препознавање да се нешто предивно догодило кроз живот, смрт и васкрсење Исусово и уједно наш одговор на те догађаје. Вера схвата да нас Бог воли, и она одговара на ту љубав. Вера је када Богу кажемо да. То је одлука, дело воље да имамо поверења и да Богу верујемо.

Хришћани нису они који само верују... Хришћани верују у некога. Вера је попут сидра које нас повезује са објектом вере. Као што сидро осигурава брод за океанско дно, тако и наша вера нас безбедно повезује са Богом. Вера није само веровање да Бог постоји; ради се о томе да се *усидримо* за тог Бога и да будемо сигурни у Њему. Какве год олује живот донесе, сидро вере ће нас чврсто држати за Бога.

Можда најјасније излагање овог аспекта вере можемо пронаћи у Јеврејима 11,1-12,3. Овај познат одломак почиње тиме што даје дефиницију вере (11,1) *Вера је само постојање онога чему се надамо, знање о стварности које не видимо. (ПП)*

А вјера је сама опстојност онога чему се надамо, освједоченост о стварностима које не видимо. (РК)

А вјера је већ неко имање онога чему се надамо, увјереност у збиљности којих не видимо. (ДФ)

Шта ово конкретно значи је илустровано поверењем појединаца који се помињу у остатку овог поглавља. Абрахам је позван да иде у чудну непознату земљу да прими своје наслеђе (11,8), он је веровао Богу и отишао. Сви који се помињу у овом поглављу веровали су да је Бог неко у кога могу имати поверење, и они су на основу те своје вере преузели конкретне кораке. Овај велики одломак се завршава са 12,1-3 подстичући нас да размотримо примере ових великана вере, да из њихових примера извучемо поуку и да имамо поверења у Бога као што су они имали.

3. Вера значи посвећеност. Корисно је да се подсетимо блискости између креда и крштења у раној цркви. Када су хришћански обраћеници изјавили да верују у Бога, у Исуса Христа, и у Светога Духа, они су јавно објављивали своју посвећеност јеванђељу. Они нису свету само говорили ШТА верују о Исусу Христу; они су свету говорили ДА они верују у Исуса Христа. 'Верујем у Бога' значи 'Посветио сам себе Богу' 'Посвећен сам Богу'. Веровати у Бога значи припадати Богу.

Увек изнова Писмо нас охрабрује да размишљамо о нашој вери као личном односу који имамо са Богом. Бог је јавно обзнанио своју посвећеност нама и своју љубав према нама на крсту Исуса Христа; Он нас није напустио. Он ће бити са нама где год да се нађемо. Вера је наша посвећеност Богу, наша одлука да му дозволимо да буде присутан са нама, да нас води, да нас подржава, да нас изазове и да влада над нама у свим аспектима наших живота. Вера је радосно и вољно предање Богу. Отварање врата нашега живота и позивање Бога да уђе, не само као гост већ као Господар. Божија посвећеност нама захтева посвећеност од нас заузврат. Исус као Бог је понизио себе на крсту да би се срео са нама, стога и ми

морамо понизити себе, постати понизни у покајању да бисмо се сусрели са Њим.

4. Вера је послушност. Када је писао хришћанима у Риму, Павле је моћно говорио о 'послушности која произилази из вере' (Римљанима 1,5). У једном моменту је Богу захвалио што се о вери хришћана у Риму објављује свуда по свету (Римљанима 1,8); другом приликом, захвалио је Богу што се о њиховој послушности објављује свуда по свету (Римљанима 16,19). Вера води до послушности. То је вољност да се верује, да се има поверења у Бога и да се буде Богу послушан; Богу који нас позива да му верујемо. Позвани смо да будемо творци а не само слушачи Речи Божје (Јаков 1,22; 2,14-20). Вера је попут корена у дрвету; уколико је корен стабилан, снажан, јак, здрав, дрво ће донети добре плодове.

Вера и добра дела ни у ком случају не искључују једни друге. Такође је важно нагласити да ми не долазимо вери чинећи добра дела; чинимо добра дела не бисмо ли на тај начин 'купили' своје место у Небеском царству. Добра и здрава вера чини да добра дела проистичу природно, као што дрво доноси плодове. 'Тако и вера: нема ли дела, мртва је сама по себи' (Јаков 2,17). Стога, вера је активна, она тражи да себе исказе у начину на који живимо, а не само у начину на који мислимо.

Неће судити Бог нас по делима или неделима. Он би онда био један добар рачунџија, један добар бизнисмен који награђује ко му доприноси, кажњава ко му штети. Ако је Богу штета наша зла дела, рецимо ако му наносе штету, што је опет бесмислено. Или ако му користе наша дела, што је опет бесмислено. Шта то треба Богу? Нит му штети, нит му користи. Али да узмемо тај приступ: Бог би био један добар рачунџија, један калкулатор који би

искалкулисао да је наше спасење плод наших добрих дела или наша пропаст плод наших злих дела. Не! Бог ће гледати у човека да ли види у њему икону Божју, да ли види лик Сина свога по којем је створио човека. Да ли у њему има још човека. Да ли се човек стварно остварио, надишао себе а не да остави себе иза, него да уздигне себе, да ли се усавршио. Разбојник, убица с десне стране који се није ни трунке правдао. За разлику од левог разбојника: Није могао ништа да допринесе оним неделима, да их исправи. Само је видео да пред њим, један Божји човек страда. Невино страда. Нема веће радости од тога да је први ушао у рај разбојник. Има шансе и за нас разбојнике.

Треба једноставно развалити своје тамнице, своје окове, своје блокаде и дати места Богу. То је основно. Вера је давање места Богу. Вера није страх. Страх се јавља када не дођемо у контакт, у додир, у окус и укус живог Бога. Е то живот може да те научи, али дај простора Богу. Ми немамо ту хистерију да све определимо. (Епископ Атанасије Јефтић)

Боље је веровати него не веровати. Верујући човек има макар неку срећу па и ако нема нешто тамо, он је ипак овде срећан. То је рекао Волтер, који је био пијетиста, безбожник. Није знао Волтер да је то апостол Павле темељно негирао. Ако се само у овом животу уздамо у Бога у Христа, онда смо најнесрећнији од свих људи. У суштини смо лажови, компромис људи. Боље бити атеиста. Него: Нама је добро зато што ето тако ми смо срећни. Није вера зато ту да би ми били срећни.

Духовни живот за хришћане означава заједницу у Христу: Вечнога Бога и Његове у вечни живот позване деце, коју Бог из љубави Духом Својим у Христу изједначаје са

Собом. Као што је то и рекао Христос, поздрављајући се са Апостолима и говорећи им: 'Више вас не зовем слугама, него браћом и пријатељима својим'. Отуда се Христос и назива 'Прворођени међу многим браћом својом' (Римљанима 8,39). Црква Христова и није друго него заједница истинске браће са Првородним Братом – Богочовеком Христом. Она је остварење, реално доступно човеку омогућење стварне заједнице људи са Богом, а да се при том Бог не намеће споља, нити нас изнутра укида или алијенира као људе, као лична и за слободу створена бића. Напротив, та заједница са Богом Живим и Истинитим, са Богом Који је Животворна Тројица, и као такав истинска и вечна Триипостасна (Троличностна) Заједница, та заједница нас људе узвишава, изграђује и разраста до бескрајних могућности, и истовремено нас она сједињује међусобно као праву браћу, као истинске неприкосновене личности, као боголике људе.

Примењена идеја

Вера се не тиче само веровања у Бога. Она је о поверењу у Бога и дозвољавању да нас Он преобрази. Долазак вери не значи да имамо нову идеју. То значи препознати у свом уму ко Бог јесте и какав Он јесте, и одговорити Му у својим срцима на позиву.

Огроман број оних који себе називају хришћанима нису отишли даље од прихватања истине о хришћанству. Они верују да је Бог присутан, да постоји, али га никада нису искусили, никада га нису упознали. Они верују да је Бог у могућности да опрости грехове али они никада нису Богу дозволили да опрости њихове грехове. Они верују да је Бог од поверења, да се могу ослонити на Њега, али они то никада нису учинили; нису се ослонили, нису се

поуздали. За такве људе, изјава 'Верујем у Бога' значи нешто више од изјаве 'Мислим да би могао постојати Бог тамо негде, далеко.' Богатство и дубина јеванђеља за такве појединце остаје непознаница.

Да ли себе препознајеш у овоме? Да ли си ово ти? Претпоставимо да дође до тровања крви код тебе. Пеницилин је антибиотик који може да исцели ово обољење. Али веровање да пеницилин може да излечи твоје тровање крви није довољно да се излечиш. Једино узимањем капсула антибиотика можеш бити излечен. Исто је тако и са јеванђељем. Само веровање да ти оно може променити и преобразити живот је једна ствар; дозволити да оно то учини је сасвим друга ствар.

Вера је главни хемичар ума. Љубав и вера су психичке појаве повезане с духовном страном човека. Како изградити веру? Вера је стање ума које може да изазове или створи, тврдњом или понављањем упутства подсвести путем принципа аутосугестије. Вера је стање ума које се може изазвати аутосугестијом. *Вера је вечни еликсир који даје живот, моћ и покреће деловање импулса мисли.*

Кључни одломци Писма

Матеј 9,20-22.27-30; Два примера вере током Исусове службе

Јеврејима 11,1-12,3; Класичан одломак о томе шта вера јесте, са примерима из Старога завета

Јаков 2,14-24; Одломак који наглашава празнину вере без дела.